

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

μικρός Γιάν, καθισμένος στα πόδια του ξύλινου Έσταυρωμένου πάνω στην άκρη των βράχων κτύπησε την απέραντη θάλασσα που απλώνεται μπροστά του. Το γαλάζιο χρώμα της τόν μεθούσε και του γεννούσε πόθους για ταξίδια. Κάθε χρόνο έβλεπε με ζήλεια τους ψαράδες να φεύγουν για το ψάρεμα της σέγγας κι η καρδιά του μαύριζε από τη θλίψη.

— Πατέρα, έλεγε στο γέρο φαροφύλακα, έχω μεγαλώσει πειρά. Σέρω να στρώνω το κρεβάτι μου, να φτιάχνω κόμπους, να ράβω τὰ πανιά και να καθαρίζω τὰ δίχτυα. Είναι μαρξός λοιπόν να μ' αφήσης να πάω με το θείο μου Γκαλέκ.

Ο φαροφύλακας σταράταγε το κάπνισμα του μαζουρού τσιμποκουιού του, έρχοινα ένα βλέμμα στον άσθενικό κι' άρρωστιάκο Γιάν και του έλεγε αούτηρά.

— Η θάλασσα θέλει παλληκάρια. Έσύ δεν μπορείς να σταθής στα πόδια σου από την άδυναμία. Έμπρος, άδειαζέ μου τη γωνιά, Σεβάχ θαλασσινέ!

Κι' ο δόλιος Γιάν έφευγε ντροπισιασμένος από το φάρο και πήγαινε να καθήση σ' εκείνο τον ύψηλό βράχο, στα πόδια του Έσταυρωμένου για ν' άγαντινε ώρες ολόκληρες τη θάλασσα. Κ' εκεί τον εύρισκε η νύχτα. Σάπλωνε τότε άνάσκελα, κτύπηζε τὰ λαμπερά άστρα τ' ουράνου και σκεφτόταν.

Καμμιά φορά ή σκιά του Χριστού ίάραζε τους σερβασμούς του. Ο Γιάν άν βέρος ναυτικός φοβόταν τὰ φαντάσματα. Ήξερε την ιστορία της γοργόνας που είχε έρωτευθή ένα ψαρά και τόν είχε πνίξει απ' την πολύ άγάπη της. Ήξερε άκόμη την ιστορία του τρελλού καπε-

τανίου, που γύριζε κάθε οκοιτηνή νύχτα στην άκροθαλασσιά και θρηνοούσε τόν ναυγιασμένο καράβι του κι' ήξερε έπίσης ότι κάθε νέο ψεγάκι ή σιερήνης προκαλούν τους ναύτες με τόν τραγούδι τους για να τους θιάψουν κάτω από τὰ κύματα. Βέβαια, όλ' αυτά δεν τὰ καταλάβαινε και πολύ, μά όταν τὰ ιστορούσε ο θείος του, τόν πρόσωπό του έπερνε μιά τρομαγμένη έκφραση κι' αυτό σήμαινε ότι ήταν άληθινά αυτά τὰ παραδόξα πράγματα.

Κι' ο Γιάν ώρες ολόκληρες συλλογιζόταν τις νεράιδες. Τόσο δέ ξεχνόταν, ώστε ο πατέρας του άναγκαζόταν να βγθ από τόν φάρο και να τόν φωνάζη:

— Έ, Γιάν, πάλι κοιμάσαι πάνω στους βράχους; Δεν ξέρεις, μωρέ, ότι είσαι τόσο άδύνατος σάν μεταξωτός. Έχεις όρεξη να πληρώνω τόν γιατρό και να σέ ποτιζώ φάρμακα; Έλα, τσακίσου γρήγορα στο σπίτι!

Κι' ο μικρός τρομοκρατημένος από τις πατρικές φωνές κατακυλούσε από τους βράχους και πήγαινε να χωθή κρυφά στο στρώμα του για να μη τού τις βρέξη ο πατέρας του.

Τότε ο γέρο Γκαλέκ άνέβαινε πάλι στο φάρο για να παρακολουθήση τη λειτουργία του κι' άναστενάζε από τις στενοχώριες που τού είχαν άσπρίσει τόν κεφάλι του.

Ναί, καταλάβαινε πολύ καλά τόν καυμό τού παιδιού του. Τά ίδια είχε τραβήξει και με τὰ άλλα τρία παιδιά του που τού είχε πάρει ή

θάλασσα. Ο πρώτος χάθηκε στο πρώτο του ταξίδι μαζί με τόν καικι τού μάρμαρα Λοράν και τόν πληρώμα του. Ήταν ένας λεβέντης είκοσι χρονών, δυνατός κι' άμωρος που έκανε τις κοπέλλες τού χωριού να κοκκινίζουν σάν τόν αντίκρυζαν την Κυριακή τόν πρωί στην Έκκλησία. Μά τόν έφαγε τόν κακό μάτι κι' ο φτωχός Γκαλέκ έμεινε με τὰ τρία παιδιά του.

Ύστερ' από λίγο ήρθε ή σειρά τού δευτέρου για να μπαρκάρη. Ο ίδιος ο πατέρας του τ' άγόρασε τις άδιάβροχες μπότες για την ύγρασία και τὰ νερά και τού χάρισε κι' ένα όμορφο τσιμποκούκι για να καπνίζη σάν γερολόκος.

Μά όταν τόν καικι έβγαλε πλήρη για τ' άνοιχτά, ο πατέρας τού Γιάν ένοιωσε ένα σύννεφο να τού θολώνη τὰ μάτια. Έλεγε δει ένα σκυλόφαρο ν' άκολουθή τόν καικι! Κι' αυτό σί γέρο ναυτικοί τόν θεωρούνε γροισουσιά. Μά δεν μπορούσε πειά να έμποδίση τόν γιού του. Άλλοστε ντεπτόταν και τόν καπετάνιο, τόν Μπερνός. Άφισε λοιπόν και τόν δεύτερο παιδί του να φύγη από τόν φάρο. Μετά δύο μήνες, όταν τελείωσε τόν ψάρεμα τής σέγγας, γύρισε τόν καικι τού Μπερνός χωρίς τόν γιού του.

Ο Γκαλέκ όταν είδε να βγαίνει όλο τόν πλήρωμα τής «Μέδουσας» και δεν διέκρινε τόν γιού του, άρχισε να τρέμη:

— Δεν ήρθε μαζί σας τόν παιδί μου; Ρώτησε δειλά.

Ο Μπερνός χωρίς να τού άπαντήση τού έσφιξε με συμπόνια τόν χέρι του.

— Πέθανε; ψιθύρισε ο Γκαλέκ.

Ο καπετάνιος τής «Μέδουσας» κούνησε καταφατικά τόν κεφάλι του.

— Γάω; τραύλιε ο δούτοχος Γκαλέκ.

— Άρρώστησε. Τού άπάντησε ο Μπερνός, άποφεύγοντας να κτυπή τόν μάτια τόν πατέρα τού Γιάν.

Κι' ο Γκαλέκ γύρισε στο σπίτι κι' έφερε τόν θλιβερό μήνυμα στη γυναίκα του και τὰ παιδιά του.

Όλοι τους έκλαψαν κι' αυτόν και με λυγμούς γράφαν τ' όνομά του πάνω στην μοριακήν πλάκα τού νεκροταφείου κοντά σ' όνομα τού πρώτου άδελφού.

Έπειτα ήρθε ή σειρά τού τρίτου. Αύτός πρόλαβε να κάνη δύο τ' άξια. Μά την τελευταία φορά τόν καικι του δεν έαναγύρισε. Ο θάνατ'ός του κόπτισε πολύ στο Γκαλέκ και στη γυναίκα του, ή όποια μάλ' στα σέ λίγο καιρό πέθανε από τόν καυμό της.

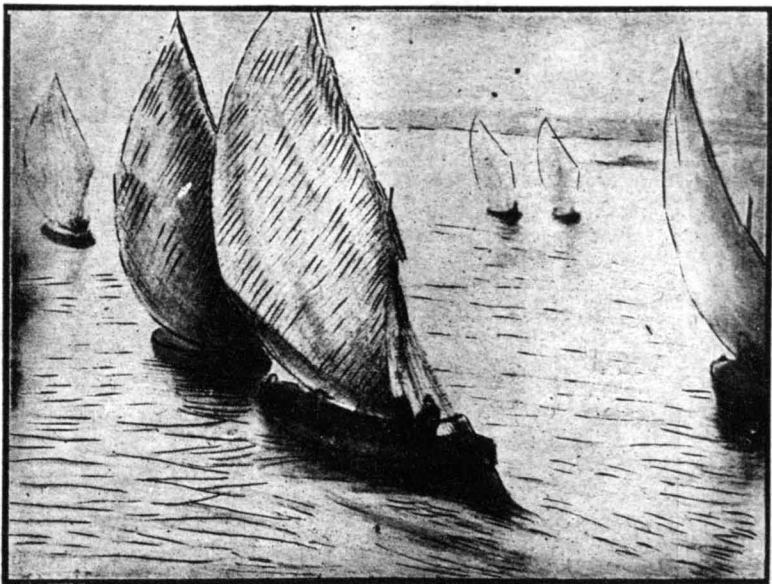
Τώρα ο γέρο φαροφύλακας έμεινε με τόν Γιάν, τόν τελευταίο παιδί του. Μ' αυτό δεν έμιασε με τ' άλλα. Ήταν άδύνατο, άρρωστιάκο και κακομοιριασμένο. Διαρκώς βρισκόταν στο κρεβάτι κι' ο Γκαλέκ είχε έξοδους τὰ μαλλιοκέφαλα τόν στους γιατρούς. Μά ήταν βέβαιος ότι αυτός τούλάχιστον δεν θά έφευγε. Κι' αυτή ή σκέψη τόν παρηγορούσε. Θά είχε μιά συντροφιά στα γεράματά του. Έφτανε μάλιστα στο σημείο να κάνη τη σκέψη ότι ο Γιάν θά μπορούσε να τόν αντίκαταστήση μιά μέρα στο φάρο και να μπορέση να ΄εξουραστή.

Έτσι πέρασαν λίγα χρόνια. Ο Γιάν ήταν τώρα άρκετά μεγάλος, ώστε να μπορέη να σκέπτεται. Και τότε τόν έλασε ή άγάπη τής θάλασσας. Ο πατέρας του όμως δεν ένοιωσε να τόν αφήση. Μόλις άρχιζε να τού μιλάη για ταξίδια, ο Γκαλέκ γινόταν έξω φρεσών και τόν άπειλούσε:

— Θά σού τσακίσω τὰ πλευρά άν έξοτιμώσης άλλη μιά φορά αυτές τις λέξεις. Πρέπει να τόν βγάλεις από τόν νοσο. Έσύ δεν κίνεις για ναυτικός. Κάτσε ήσυχος άν δεν θέλεις να σαπίσης στον πάτο τής θάλασσας!

Κι' ο Γιάν; μή ξερόντας την αίτια τής άσθηθότητος τού φαροφύλακα, είχε άρχισει σιγά-σιγά να τόν μισή και να θέλη τόν κακό του.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1630)

Τις είδε να φεύγουν ή μιά πίσω από την άλλη.

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1617)

νά διαφωτίσετε!...

Στην ανάκρισι ό Τόμυ, ό άστυφύλακας, ύποχρεώθηκε νά όμολόγησι όλη τήν άλήθεια και νά άποκαλύψη τή συζήτησί του μέ τόν άγνωστο κύριο. Ό άνακριτής γέλασε άπό τήν καρδιά του και τού δήλωσε ν' άφήση αυτές τίς άφελείς δικαιολογίες και νά τούς διγγηθή τήν άλήθεια. Μάταια ό Τόμυ διαμαρτυρόταν ότι δέν τούς έλεγε ψέμματα. Οι άνώτεροί του τόν θεώρησαν ένοχο και τόν έκλεισαν στή φυλακή, γιατί δέν πίστεψαν ούτε τόν άστυφύλακα Στόμερ, ό όποιος πήγε και τούς μίλησε γιά τή δική του συνάντησι μέ τόν άγνωστο κύριο, νομίζοντας ότι έλεγε ψέμματα γιά νά ύποστηρίξη τόν συνάδελφό του.

Μά κι' ύστερα άπ' αύτή τήν λωποδυσία, μία τρίτη τολμηρότερη άπό τίς δύο προηγούμενες, έγινε μέ τόν ίδιο τρόπο στή Γουώλ Στρήτ. Και κατά διαβολική σύμπτωση είχε παρουσιασθή πάλι ό καλοντυμένος φίλος τών άστυνομικών κι' είχε δώσει στο' σκοπό τό σχετικό φιλοδώρημά του.

Όλοι είχαν άρχισι νά διασκεδάζον μ' αύτή τήν κομικοτραγική ιστορία άν δέν τυχάνει ό άστυνομικός Ούίλλιαμ Ντράϊφλ ν' αναλάβη νά διαφωτίσι αύτή τήν ύπόθεσι και νά άποκαλύψη τήν άλήθεια. Έξέτασε προσεχτικά και τούς τρεις άστυφύλακες και τέλος κατέστρωσε τό σχέδιό του. Ντύθηκε πόλιωμαν και κάθε νύχτα περιπολούσε στή Γουώλ - Στρήτ, περιμένοντας τήν άφιχή τού άγνώστου, και πράγματι αύτός ό άγαθός άνθρωπος δέν άργησε νά φανή. Μετά μία έβδομάδα πλησίασε μία νύχτα τόν Ντράϊφλ και θέλησε νά τού πιάσι συζήτησι. Μά εκείνος μ' άστραπιαία ταχύτητα τού πέρασε τίς χειροπέδες. Ύστερα κάλεσε τούς βοηθούς του και άρχισι νά έρευνά τό δρόμο. Πράγματι, σ' ένα γκαρφειό συνέλαβαν τρεις κακοποιούς, οι όποιοί προσπαθούσαν ν' άνοίξουν ένα χρηματοκαβώτιο.

Έτσι τα μέλη τής σπειρας ώδηγήθηκαν στό τμήμα κι' ύπεβλήθησαν σέ μία έξαντλητική άνάκρισι. Στο τέλος αναγκάστηκαν νά όμολογήσουν τόν τρόπο μέ τόν όποίο εργαζόντουσαν. Ό «καλοντυμένος κύριος» ήταν συνεργάτης τους. Αυτός είχε έντολή νά παρασύρη μακριά τόν σκοπό άπό τό μέρος πού γινόνταν ή λωποδυσία και τό έγκλημα. Ύστερα τόν δωροδοκούσε γιά νά μη μορφή νά άναφάει τή συνάντησί του ό,τι κι' άν συνέβαινε. Κι' αύτός ήταν ένας περιφνημος τρόπος νά παραμένουν ασύλληπτοι και νά «εργάζονται» θαυμάσια οι κακοποιοί.

Η πρωτότυπη σπειρα κλείστηκε, έννοείται, στις φυλακές και γρήγορα τα μέλη της θα καθήσουν στήν ήλεκτρική καρέκλα γιά νά πληρώσουν μέ τό ίδιο νόμισμα τή ζωή τών θυμάτων τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΜΙΑ "ΒΕΝΤΕΤΤΑ,, ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1596)

Ξέρετε δε ποιά ήταν ή αίτια τής άσφάσεώς της νά άπαρνηθί τόν κόσμο; Ένας άνδρας. Ένας άνδρας πού κύλισε στο' βορροκο αυτό τ' όμορφο λουλουδι και προσπάθησε νά τό έξυτελλίσι. Έμοιαζε σαν έναν κακούργιο πού ποδοπατάει μέ λύσσα έν' άθώο τριαντάφυλλο! Η Τζένυ πέρασε μαρτυρικές μέρες μαζί του γιατί τόν άγαπούσε παράφορα. Ταχτικά έρχόταν νά μέ συναντήσι μέ κόκκινα τά μάτια της άπό τά δάκρυα. Όσοτόσο ήξερε νά συγκρατή τή θλίψι της. Μά ή καρδιά τού ανθρώπου είναι τόσο άδύνατη! Όταν λοιπόν εκείνος τήν έγκατέλειψε, ή Τζένυ, μη άντέχοντας στον χωρισμό του, πήρε τήν άπόφασι νά κλεισθή στο' μοναστήρι.

Και πράγματι, άφοδ' τακτοποίησε τίς ύποθέσεις της κι' άποχαίριέ τους τούς φίλους της και τούς γνωστούς της έγκατέλειψε τήν μάταιη ζωή μας.

Η Τζένυ Λουξέιγ ήταν πλασμένη νά γίνη ένας άγγελος. Κι' έγινε!

ΤΙΤΑ Ι'ΝΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1605)

— Πατέρα, τού έλεγε μέ συγκρατημένο θυμό, δέν μπορώ νά κάθουμε δω πέρα, ενώ τ' άλλα παιδιά τής ηλικίας μου, έχουν άρχισι παιά νά ταξιδεύουν. Όλοι μέ φρονάζουν δειλό κι' ή γυναίκες χαμογελούν ειρωνικά όταν μ' άντικρύζουν!

— Και τί σε νοιάζουν έμένα ή γυναίκες; Φώναζε έξαγριωμένος ό Γκαλέκ γιά νά πή κάτι. Πρέπει νά ξέρεις ότι θα γίνεται αυτό πού θέλω έγώ! Κι' ό Γιάν έβρεχε άπό κοντά τού σαν δαρμένος σάλος. Καταλάβαινε ότι ό πατέρας του είχε δίκιο. Ναι, ήταν ένας χαμένος άνθρωπος. Ήταν τόσο κακοφτιαγμένος λες και τόν είχε γενήσει κα' νένας πίσθος. "Ολ' οι νέοι τής ηλικίας του είχαν τίς τρυφερές τους φίλες. Έκείνον δέν τόν πλησίαζε καμμιά. Όλες νόμιζαν ότι ζοσος εις βάρος τού πατέρα του κι' ότι ήταν ένας άπαίσιος τεμπέλης. Κι' αυτό είχε άρχισι νά τό πιστεύη κι' ό ίδιος γιατί όλη τή μέρα του τήν περνούσε ξαπλωμένος στήν άμμουδιά σαν ένας άνθρωπος πού έχει έξασφαλίσει τή συντήρησί του. Και σαν νά μην έφταναν αυτά τά βάσανά του, βρβέθηκε νά έρωστηθή τή Μανταίν, τό πιό όμορφο κορίτσι τού χωριού. Τότε έγινε πιό φριχτό τό μαρτύριό του γιατί κι' εκείνη τόν περιφρονούσε και τόν κοροϊδύε:

— Γιάν, πότε θα παρακάησ; Τόν ρώταγε ειρωνικά στα' τόν συναντούσε.

Κι' εκείνος έτρεχε νά κρύψη τήν ντροπή του γιατί δέν ήξερε τί νά τής πη. Τό μαρτύριό του κράτησε ως τήν μέρα πού φύγαν ή ψαροπούλες. Άνεβασμένες πάνω στους βράχους τίς ειδε νά φεύγουν ή μία πίσω άπό τήν άλλη μ' όλάνοχτα τά κατάλευκα πανιά τους, φρεσκοβαμμένες και πεντακάθαρες. Έμεινε εκεί άκίνητος μέχρι πού σήσαν κι' ή τελευταίες άχίντες τού ήλιου. Μά τότε τόν κυριέγε μία άπερίγραπτη άπελπισία. Σαφρόταν δέν άπό αύριο ή Μανταίν θ' άρχιζε πάλι τά πειράγματά της. Και πάλι στή θλίψι του θέλησε νά δώση ένα τέλος σ' αύτή τήν ιστορία: Έκλεισε τά μάτια του κι' άπέθηκε νά πέση άπό τούς ύψηλούς βράχους στά βαθιά νερά τής θάλασσας.

Την άλλη μέρα οι χωριανοί του βρήκαν τό πτώμα του στήν παρλια. Ό Γιάν είχε επίτελος ταξιδέψει. Μά γιά τόν άλλο κόσμο!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΥ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1597)

Δέν πρόλαβε νά περιπατήσι όμοσ και πούλ και πύμα... καταπληκτικό έκανε μία γνωριμία, ζήτησε άλλη κι' ύστερα άλλη! Ό Κλοκλό πήγαινε νά τρελλαθή άπό τήν χαρά και τήν έπιθύσι του. Έδωσε και στις τρεις ραντεβού και έτρεξε άμέσως ν' άνανέωση τό συμβόλαιο τού διαμερίσματος γιά ένα χρόνο.

Μά τήν άλλη μέρα μάταια περίμενε τόν έρχομό τους. Καμμιά δέν πάτησε τό πόδι της εκεί.

Μολταυτα αυτές ή τρεις κατακτήσεις του έκαναν τόν Κλοκλό πιό τολμηρό. Έξακολούθησε λοιπόν νά κινηγή τίς γυναίκες στο' δρόμο, νά τίς πειράξη και νά δέχεται ραπίσματα. Και ποτέ δέν έμαθε ότι ή τρεις εκίνες κατακτήσεις του ήσαν φίλες τού Μωρίς. Είχαν συνεννοηθή νά τού παίξουν αυτό τό παιχνίδι γιά νά μη χάσουν τ' όμορφο διαμέρισμα τής όδου Ρουσσώ, στο' όποιο περνούσαν τόσο ευτυχισμένες όρες!

ΖΑΝ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1621),

θέσι του.

Η Άντουανέττα χτύπησε άκόμα μία φορά τό κουδούνη και κατόπιν έφυγε άργά, άργά, σκύβοντας τό κεφάλι της νά ήταν λυπημένη. Ό Άντρέ τότε, μέ μία άπερίγραπτη πίκρα στήν καρδιά, ξαναγύρισε στήν πολυθρόνα του, άπό όπου έκανε τά φαντασιακά του ταξίδια. Μά σέ λίγο κατάλαβε πως ή καρδιά αυτή είχε τελειώσει ξαφνικά. Δέν θα είχε νά διηγηθή καμμιά έρωτική περιπέτεια στους συνάδελφους του. Θά άρχιζε όμοσ μία: τήν πιό όμορφη τής ζωής του.

Θά παντρευόταν τήν όμορφη Άντουανέττα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ